

СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ
САМОТНИТЕ ВЯТЪРНИ
МЕЛНИЦИ

chitanka.info

Лятото вече преваляше, беше август и майка ми разточи юфка. Когато свърши, тя я изнесе навън, постла чаршафи на двора и остави корите на слънцето да се изсушат. Жълтите кори блестяха на светлината, попиваха слънцето и полека започваха да се свиват и да се разпукват.

Те съхнеха, а аз стоях под черешата, държах един дълъг прът в ръце и пазех юфката от котките и птиците. Птиците, пък и котките, много обичат юфка и само чакаха да се зазяпам някъде — веднага започваха да кълват и да хрускат юфката.

Майка ми тръгна на пазар и ми нареди да внимавам с юфката, докато тя се върне, защото иначе няма да стана велик човек. Всички велики хора били много внимателни.

— Всички ли велики хора са пазили юфка? — запитах аз недоверчиво.

— Най-великите от тях — каза майка ми — са пазили.

— И тримата мускетари? — не вярвах аз.

— Особено пък те! — съвсем сериозно каза майка ми.

И отиде на пазар.

Както си стоях така и плаших птиците, отвън по улицата мина Атанас Лудия. Той вървеше като патица, поклащаше се и гледаше с широко отворени очи света.

Атанас много обича да гледа. Спира например до някакво цвете и започва да го наблюдава. Гледа го, гледа го, ние триста пъти да сме отминали на негово място, а той стои и го гледа. Докато го гледа, на цветето дойде пеперуда, завърти се веднъж-два пъти и кацне. Атанас гледа и пеперудата. Гледа я спокойно, полека, без да бърза. Пеперудите не се бояха от него и стояха под носа му, не отлитаха. Атанас никога не посягаше да пипне пеперудите или цветята, които гледаше.

— Атанасе! — викнах му аз. — Ей, Атанасе, какво прави кралица Клара?

— Краде кларнети! — отвърна Атанас. — Крал Карл и кралица Клара крадат кларнети!

На тези неща го учеше един студент, който живееше у тях под наем. Той го учеше на много работи, но Атанас запомняше само онези, които му харесваха.

— Къде отиваш, Атанасе? — попитах го аз. — При кралицата ли? Да не би да е в беда? Да я застрашава опасност?...

Атанас махна с ръка, засмя се гърлено и продължи нагоре по улицата.

Зад мене изцвилиха коне, те тропаха с копита и ровеха земята. Светът трепереше от нетърпение, прекрасен и млад, зелените листа на черешата бяха огромни, а аз стоях и пазех някаква си юфка.

— По дяволите юфката! — извиках и се метнах на коня.

Той се изправи на задните си крака, изцвили пронизително и полетя към замъка на кралицата.

— Дръжте се още малко, мадам! — виках аз. — Сега пристигам!

Под копитата на коня се търкаляха откъснати маргаритки и стъпкани стръкове синчец, гривата му се развяваше от вятъра, а въздухът свиреше покрай мене. От близката гора внезапно изскочиха конниците на кардинала и препуснаха насреща ми.

— Господа! — извиках аз. — Доколко сте господа, това е друг въпрос, но за да не губим време — ето ви моята ръкавица! Защиатавайте се!...

Дантелената ми ръкавица префуча и удари по ушите един от конете. Той се изплаши, подскочи и обърна ездача си. Останалите конници се пръснаха като ветрило и ме заобиколиха.

Шпагите блестяха на слънцето, весело звънтяха шпорите, тичаше зелен вятър наоколо, а в очите на хората на кардинала страхът гонеше слънчеви зайчета.

— Един по един, господа! — виках аз и шпагата ми се носеше като светкавица. — На всички ще услужа, не се безпокойте! Давам ви честната си дума!...

Красавците на кардинала побягнаха направо през пожънатите ниви, към реката, а аз пришпорих коня към замъка, който издигаше гордите си кули на близкия хълм. Пред вратите му конят, целият покрит с бяла пяна, се сгромоляса в пълно изтощение на земята. Аз го прескочих и с извадена шпага затичах по стълбите на замъка. Уплашени слуги в ливреи падаха на колене по персийските килими.

— Мадам, вие сте свободна!!! — извиках с прекрасния си глас на кралицата, която плачеше до готическия прозорец.

— Мадам, вие сте свободна!!! — извика и още един глас, в който познах гласа на Атанас Лудия.

Кралицата вдигна очи. Те бяха пълни със сълзи. Аз се обърнах и видях Атанас до мене...

— Момент, мадам! — казах виновно и скочих от коня. — Момент, че юфката отиде!...

Кралицата гледаше с неразбиращи очи.

Кокошките бяха навлезли в юфката и оживено я кълвяха. Аз ги разгоних с пръта и казах на Атанас:

— Атанасе, какви са тези работи, дето ги правиш! Защо не пазиш юфката! Кралицата освободих и без тебе.

— Мадам, вие сте свободна!!! — каза Атанас радостно. — Давам ви честната си дума!

Личеше си, че тези думи са му харесали. Той много обичаше да играе с нас, въпреки че беше много по-голям.

Но никак не съм сигурен в това. Той беше много по-голям само на книга, в регистрите, а иначе не остаряваше. Стоеше си все на една и съща възраст и времето минаваше край него, без да го промени. Сякаш не го забелязваше или пък просто двамата бяха приятели. Атанас беше вечно млад, нищо в него не се изменяше — не растеше на ръст, не се появяваха бръчки по лицето му, очите му винаги блестяха като на момче и не ставаха по-стари. Такъв го нарисува и Човекът, който никога не лъже — с млади, блеснали очи. Ние разбрахме всичко това за Атанас от портрета, иначе не бяхме го забелязали.

— Кралицата е свободна, Атанасе — казах аз, — но ние изпуснахме юфката. Виж колко нещо са изкълвали кокошките.

— Кралицата е свободна! — повтори Атанас.

— Добър ден, Атанасе! — каза майка ми, която беше се върнала от пазар, без да я видя. — За каква кралица става дума? За Клара? Онази, дето крадеше кларнети?

— Кралицата е свободна! — засмя се Атанас. — Давам ви честната си дума!

— Аха! — каза разбиращо майка ми. — Моят син пак е прегпуснал нанякъде. Въпреки че го помолих да внимава за юфката.

— Аз...

— И кокошките са изкълвали юфката. Докато той е освобождавал кралицата, те са свършили тази работа.

— Аз съвсем за малко...

— Да, замъкът беше съвсем близо, нали? На две крачки.

Аз наведох глава и се правех, че ужасно съжалявам за всичко.

— А когато през зимата юфката се свърши, ще препуснеш ли до кралицата да ни даде пет-шест кила, а? — запита майка ми. — Щом замъкът е близо...

Атанас използва паузата и се измъкна през вратата. Аз бях навел глава и си мислех какво ли ще бъде този път наказанието.

Знаех, че майка ми не ми се сърди. Но, както казваше понякога на баща ми, наказанието имало възпитателен ефект. А едно момче от нашата улица трябвало да бъде възпитано, просто нямало друг изход. Баща ми кимаше усърдно при тези думи и съвсем сполучливо даваше вид, че е съгласен. Като го гледаше, майка ми не издържаше дълго и избухваше в смях.

Аз се мъчех да правя като баща ми, но изглежда, не ми се удаваше, защото майка ми не се засмя.

— Хубаво е да препускаш! — каза тя. — Но нали трябва и да ядем нещо през зимата.

— Нашето не се губи! — казах й аз. — Ще изядем кокошките, нали юфката е в тях!

Майка ми се засмя, погали ме по главата и обърна очите си, за да не ги видя. Но и без да ги гледам, аз знаех, че са пълни със сълзи.

— Мадам! — казах аз, за да я развеселя. — Вече ще внимавам! Давам ви честната си дума!

Майка ми се разсмя и влезе вкъщи.

А аз възседнах отново коня и препуснах, този път към вятърните мелници. Тъкмо тръгнах, в двора влязоха Гурко, Тони и Атанас Лудия, възседнаха и те конете си и всички заедно препуснахме към вятърните мелници. Току-що бяхме чели „Дон Кихот“.

Броните ни блестяха на слънцето, росинантите ни цвилеха и летяха по прашните пътища, рицарските ни копия пробождаха въздуха и той стенеше под техните удари.

Ние бяхме много разгневени на злите великани за всички неправди, които вършеха, за това, че добрите страдат, а лошите тържествуват, че едни имат много, а други нямат нищо, че правдата е завързана с железни вериги в пещерата, а неправдата ходи по света, че има още много хора с тъжни очи и плахи пръсти, за това, че омагьосват нашите дулцинеи и ни ги отнемат...

Така препускахме ние в края на август, носехме се из зелените полета, росинантите ни летяха към злите великани, които махаха

застрашително крилата си и израстваха все по-големи и по-големи. Но сърцата ни не трепваха, те бяха пълни с гняв и негодувание, бяхме млади и очите ни блестяха, а ръцете ни държаха рицарски копия...

Август отново и отново идва, аз гледам зелените полета — те са пусти. Ние отдавна пораснахме, оженихме се, станахме по-мъдри, а някои от нас без съмнение ще станат и велики — те извънредно много внимават, макар че вече няма домашна юфка, за да я пазят.

И само Атанас Лудия, който е вечно млад и не старее, а очите му блестят като на момче, препуска още, минава покрай нас и вика:

„Напред! Мадам, вие сте свободна!!!“

Но ние само се усмихваме, а той препуска нататък, из зелените полета, към вятърните мелници, които са самотни без нас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.